

nabyly povahy trestných činů. Že činy a projevy, jež podle toho tvoří podklad kárného nálezu, v případech uvedených ve zprošťující části nálezu pod II čís. 1 a), b) nejen porušily povinnosti advokáta, nanejvýš povinnost uloženou advokátu § 9 adv. řádu, by vedl převzaté zastupování podle zákona, nedopustil se při tom skutků, přičítících se zákonu, nanejvýš trestných činů, nýbrž i zřejmě zlehčovaly čest a vážnost stavu advokátského, netřeba blíže dovoditi, pokud jde o případ na prvním místě uvedený, kde se obviněný dopustil proti výkonnému orgánu soudnímu kromě urážky i zločinu veřejného násilí, pro kteréžto činy byl trestním soudem pravoplatně odsouzen. V podstatě totéž platí o výtce činěné státnímu zastupitelství výrokem, že veřejná obžaloba v trestní věci proti Josefu B-ovi favorisovala soukromého účastníka z jistých důvodů, o nichž obviněný nechce mluvit. Marně se snaží obviněný dáti tomuto výroku, jehož urážlivý smysl a dosah byl závazně zjištěn pravoplatným odsuzujícím rozsudkem trestním, nezávadný smysl poukazem k tomu, že sám zákon (§ 47 tr. ř.) nařizuje součinnost mezi veřejným obžalobcem a soukromým účastníkem, takže prý ona výtka o sobě není nijak závadná. S hlediska kárného je závažné, že jednak již použití obratu, že veřejná obžaloba »favorisovala« soukromého účastníka, ale zejména připojený k tomu dodatek, že se tak stalo »z jistých důvodů, o nichž obviněný nechce mluvit«, nepochybně propůjčují oné výtce ráz nepřípustného nájezdu, jenž jako takový spadá pod to i ono hledisko kárného statutu (i porušení povinností povolání, i zlehčení cti a vážnosti stavu) a jež nelze omluviti ani poukazem k tomu, že podle § 9 adv. ř. jest advokát oprávněn, by k účinnému hájení práv a zájmů svého klienta použil všech prostředků zákonem dovolených. Bylo proto odvolání zástupce komory v tomto rozsahu vyhověti a napadený nálezn změnit potud, že se obviněný uznává vinným kárnými přečiny porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu i v oněch dvou případech, v nichž ho kárná rada zprostila z obžaloby. Naproti tomu nebylo odvolání shledáno důvodným, pokud se domáhá odsouzení obviněného pro kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu i pro výrok, že četníci zavírají malé zloděje a pouštějí velké a musejí jich dosti často poslouchati. Po této stránce Nejvyšší soud uvážil, že slova »malí zloději se zavírají a velcí se pouštějí« jsou běžným pořekadlem, jehož použití ve spojení s četnictvem bylo zajisté nemístné, po případě i trestné, ale právě pro povšečnost a běžnost onoho výroku nelze uznati, že tím, že obviněný za zjištěných okolností při hovoru v hostinci použil těchto slov, byla zlehčena čest a vážnost stavu advokátského. Proto nebylo odvolání v tomto směru vyhověno.

Čís. 120 dis.

Vedlejší zaměstnání jako takové jest sice slučitelné se zaměstnáním advokátního koncipienta, pokud toto zaměstnání zůstane zaměstnáním hlavním, a důkazem o patřičném teoretickém a praktickém výcviku koncipienta nemusí býti právě okolnost, zda přesně dodržoval kancelářské hodiny; k tomu, by přezkoumával vzdělání kandidáta advokacie a jeho

schopnost státi se advokátem, jest povolán výbor advokátní komory, nikoliv zaměstnavatel.

Údaje advokátovy ve vysvědčení o trvání a o způsobu praxe u něho kandidátem ztrávené musí proto odpovídati objektivně přesně a úplně skutečnému stavu (býti věrnou pravdou), a sice nesmí býti zamlčeno, co by mohlo míti význam pro správné posouzení praktického výcviku zákonem předpokládaného, nanejmeně nesmějí býti utajeny případné odchylky od pravidelného průběhu koncipientké praxe.

Jde o zlehčení cti a vážnosti stavu i o porušení stavovské povinnosti, vydal-li advokát svému koncipientovi vysvědčení, v němž proti pravdě potvrzoval dodržování úředních hodin a zamlčel, že koncipient měl vedle koncipientké praxe zaměstnání, o němž vzhledem k jeho povaze a odměně nelze tvrditi, že nebylo advokátní praxi na újmu a že vedle něho advokátní praxe neklesla na úroveň vedlejšího zaměstnání.

Pojmu »vyloučení« zápisu do seznamu advokátů ve smyslu § 13 a) kár. stat. odpovídá jen jednání fraudulosní, při němž si pachatel uvědomil materiální nepravdivost údajů ve vysvědčení, a jednal přímo za účelem, by vymohl zápis bez zákonných podmínek.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1930, Ds I 2/29).

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání zástupce advokátní komory v Praze z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 29. října 1928, pokud jím byli obviněni Dr. Rudolf B. a Dr. Ottó L. v odstavci I 1 a 2 napadeného nálezu zproštění z obvinění pro kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se prý dopustili tím, že Dr. Rudolf B. svému koncipientu Dr. Ottu L-ovi vydal nesprávné vysvědčení o praxi u něho konané za účelem dosažení zápisu do listiny advokátů, a Dr. Otto L. tím, že přiměl Dr. Rudolfa B-a, by mu vydal nesprávné vysvědčení o praxi v jeho kanceláři konané a že pak toto vysvědčení předložil advokátní komoře za účelem zápisu do listiny advokátů, změnil napadený kárný nález v odstavcích I 1 a 2 v ten smysl, že i obviněného Dr. Rudolfa B-a, i obviněného Dr. Ottu L-a uznal vinnými kárným přečinem porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že Dr. Rudolf B. svému koncipientu Dr. Ottu L-ovi vydal nepravdivé vysvědčení o praxi u něho konané za účelem dosažení zápisu do listiny advokátů, a Dr. Otto L. tím, že přiměl Dr. Rudolfa B-a k tomu, by mu takové vysvědčení vydal a že pak vysvědčení to předložil advokátní komoře za účelem zápisu do listiny advokátů.

D ů v o d y:

Podle skutkových zjištění napadeného nálezu, odpovídajících zcela obsahu spisů, byl Dr. Otto L. v době od 22. října 1921 do 21. srpna 1923 zapsán v listině kandidátů advokacie jako koncipient Dr. B-a; vysvěd-

čením ze dne 21. srpna 1923 potvrdil mu Dr. B. tuto jeho praxi s podotknutím, že dodržoval kancelářské hodiny, a na základě tohoto vysvědčení byl pak Dr. Otto L. zapsán do listiny advokátů. V téže době však, kdy byl koncipientem Dr. B-a, od polovice září 1921 až do září 1923, byl Dr. Otto L. tajemníkem firmy Josef R. a synové v T.-Š. Odkazovací usnesení kárné rady viní oba řečené advokáty, že se dopustili kárného přečinu: Dr. L. tím, že přiměl Dr. B-a, by mu vydal nepravdivé vysvědčení o praxi v jeho kanceláři konané a že se pak na základě vysvědčení toho dal dne 11. října 1923 zapsati do listiny advokátů, Dr. B. že mu vystavil k tomu účelu vysvědčení potvrzující nepravdu. Nálezem kárné rady byli oba obvinění zproštěni z obvinění z onoho přečinu, v podstatě z důvodů, že není zákonného předpisu, podle něhož by praktické zaměstnání v advokátní kanceláři podle adv. řádu potřebné k vykonávání advokacie musilo býti výlučné a závislé na dodržování kancelářských hodin; dodržování jich nepovažuje nález kárné rady za kritérium zaručující výcvik kandidátů, má za dostačující výkon praxe, pokud odpovídá zákonu. Neshledává ani zásadně nepřipustným spojení s advokátní praxí jinou výdělečnou činnost, pokud to není na újmu praxe a tato neklesne na vedlejší zaměstnání. Tento myšlenkový základ rozhodnutí kárné rady jest v podstatě správný a i nejvyšší soud sdílí názor, že vedlejší zaměstnání jako takové jest slučitelné se zaměstnáním advokátního koncipienta, pokud toto zaměstnání zůstane zaměstnáním hlavním, a že důkazem o patřičném teoretickém a praktickém výcviku koncipienta nemusí býti právě okolnost, zda přesně dodržoval kancelářské hodiny. Avšak v tom nespočívá jádro věci a těmito úvahami nevystihl a nevyčerpal kárný nález veškeré pro souzené kárné zavinění rozhodné okolnosti. Právem poukazuje odvolání zástupce advokátní komory k tomu, že podle zákonných ustanovení advokátního řádu ze dne 6. července 1868, čís. 96 ř. zák. a z části jej doplňujícího pokud se týče pozměňujícího zákona z 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n. není povolán zaměstnavatel, advokát, by přezkoumával vzdělání kandidáta advokacie a potvrdil jeho schopnosti k tomu, by se stal advokátem, nýbrž že jest k tomu povolán podle § 7 a 28 písm. a) adv. řádu výbor advokátní komory. Předpokladem zápisu do seznamu advokátů jest kromě jiného průkaz určité doby praktického výcviku a jest na snadě, že výbor může učiniti v tomto směru správné a zákonu odpovídající rozhodnutí jen, když advokátem zaměstnavatelem vydané průkazy o trvání a o způsobu praxe u něho kandidátem ztrávené odpovídají objektivně přesně a úplně skutečnému stavu. Tím jsou napovězena již pravidla, jak musí býti takové vysvědčení vystaveno; po stránce pozitivní musí veškeré ve vysvědčení uvedené okolnosti býti věrnou pravdou; jinak však nesmí ve vysvědčení nic býti zamlčeno, co by mohlo míti význam pro správné posouzení praktického výcviku zákonem předpokládaného, nanejvýš nesmějí býti výboru utajeny případné odchylky od pravidelného průběhu koncipientské praxe.

Posuzuje-li se věc s tohoto hlediska, nelze přisvědčiti názoru kárné rady, pokud zprostita obviněné, omezivši se na výrok, že dodržování

úředních hodin není zákonem předepsáno, a že dotyčná doložka mohla být pokládána za formalitu právně bezvýznamnou; vždyť nejde o to, zda dodržování kancelářských hodin jest typickým znakem a důkazem řádně konané koncipientké praxe, nýbrž jádro věci spočívá v tom, jakým dojmem působilo vysvědčení, o jaké tu jde, na výbor komory, rozhodující o zápisu do advokátní listiny. Podle druhého odstavce § 10 advokátního řádu a § 2 kár. statutu jest žádati na advokátu, který takové vysvědčení dává, a i na kandidátu advokacie, který pak tohoto vysvědčení použije, by při tom dbali zásady upřímnosti a pravdivosti tak, jak toho vyžaduje vážnost a čest stavu, kterému přináležejí a jejich povinnost proti výboru advokátní komory. Tomuto požadavku však nevyhovuje předložené vysvědčení ve dvojnásobném směru: jednak tím, že v něm jest potvrzeno dodržování úředních hodin, ač ve skutečnosti Dr. L-emu nikdy dodržovány nebyly a pro něho vůbec neplatily, jednak tím, že nebylo uvedeno, že Dr. L. vedle své koncipientké praxe konal takové zaměstnání, o němž i vzhledem k jeho povaze i vzhledem k odměně za ně Dr. L-ovi poskytované nelze tvrditi, že nebylo advokátní praxi na újmu, a že vedle něho advokátní praxe neklesla na úroveň vedlejšího zaměstnání. Je nade vše pochybnost jasno, že vystavením vysvědčení onoho druhu bylo výboru advokátní komory přímo znemožněno, spolehlivým a bezvadným způsobem učiniti zákonu odpovídající rozhodnutí o zápisu Dr. L-a do listiny advokátů podle § 28 a) adv. řádu, a že tímto skutkem obviněných bylo vyvoláno alespoň zdání, že bylo nepravdy té použito za tím účelem, by zápis do seznamu advokátů byl vyloučen. Takové jednání se příkře příčí zásadě poctivosti a čestnosti stavu advokátního; toho měli a musili si býti podle stavu věci, podle účelu, jemuž mělo vysvědčení sloužiti, a podle svého povolání oba obvinění vědomi a, i když tu nejde o fraudulose činnost, jde tu při nejmenším o hrubou nedbalost, a to i tehdy, kdyby se mělo za to míti, že Dr. B. opisoval při vystavení vysvědčení jen obyčejně obvyklou šablonu (šimla), neboť obvinění, najmě Dr. B. byli povinni tak vážné věci jako jest vystavování vysvědčení, věnovati veškerou pozornost, a dopustili se tudíž oba při nejmenším hrubé nedbalosti. Bylo proto vyhověti odvolání zástupce komory a uznati je vinnými zlehčením cti a vážnosti stavu a porušením stavovské povinnosti proti výboru advokátní komory, jemuž přísluší dozor nad praxí advokátních koncipientů a rozhodování o zápisu do listiny advokátů.

Generální prokuratura posuzuje věc mnohem přísněji, domáhajíc se potrestání Dr. L-a podle § 13 a) kár. statutu pro vyloučení zápisu do seznamu advokátů a vyvozuje to hlavně z toho, že Dr. L. zastával po celou dobu služební u Dr. B-a místo tajemníka u firmy R. za roční služné 30.000 Kč, kdežto Dr. B. mu za jeho koncipientké práce neplatil vůbec nic. Leč tyto okolnosti kárné radě neušly, dospěla však přes to, příkládajíc údajům Dr. B-a víru k závěru, že Dr. L. přece jeho koncipientem byl, an skutečně koncipientké práce konal v kanceláři a mimo ni, sepisuje mu uložené písemné úkony, intervenuje u soudů ve smyslu příkazů Dr. B-a, obstaráváje komise a zastupuje Dr. B-a v případě jeho ne-

přítomnosti v kanceláři. Uvážil-li se, že správnosti tohoto úsudku nebrání ani výsledek dodatečně konaného šetření, podle něhož svědek Heřman R. potvrdil, že obviněný Dr. L. nebyl v podniku R-a vázán na určité úřední hodiny, a že ani generální prokuraturou nemohly býti uplatněny konkrétní skutečnosti, proč by nebylo lze přičítati víru alespoň údajům Dr. B-a, neshledal Nejvyšší soud v závadném jednání skutkové náležitosti činu podle § 13 a) kár. statutu, neboť pojmu »vyloučení« odpovídá jen jednání fraudulosní, při němž si obvinění uvědomili materiální nepravdivost údajů ve vysvědčení, a jednali přímo za účelem, by vymohli zápis bez zákonných podmínek. Právě tato náležitost však tu není splněna podle toho, co kárná rada vzala ve směru skutečně konané koncipientské činnosti Dr. L-a za prokázáno, podle níž obviněným alespoň po stránce subjektivní nelze upřítí bezelstnost, že služby Dr. L-em konané pokládali za praxi zákona skutečně vyhovující, k čemuž Nejvyšší soud nemá příčiny se nepřipojiti. Doličuje-li generální prokuratura, že výbor advokátní komory, započítav Dr. L-ovi vojenskou službu při zápisu do advokátní komory, mylně vykládal předpisy příslušných zákonů a vládních nařízení, ba že nebyly ani dány podmínky pro jeho připuštění ke zkoušce advokátní, vybočuje tento přednes z rámce kárného řízení a nelze se jím zabývati. V důsledku toho byli oba obvinění uznáni vinnými přečinem kárným v mezích, jak shora byly vyloženy.

Čís. 121. dis.

Jde o poškození cti a vážnosti stavu, nakládal-li advokát se svou manželkou násilně a hrubě, takže bylo proti němu zavedeno trestní řízení pro delikt proti bezpečnosti těla.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1930, Ds I 22/30.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 26. května 1930, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že se svojí manželkou násilně a hrubě nakládal, takže bylo proti němu zavedeno trestní řízení pro delikt proti bezpečnosti těla, a že byl pro tento delikt odsouzen. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Odvolání jest na omylu, míníc, že byl obviněnému za vinu kladený čin, spadající do soukromé sféry jeho rodinného života, kárnou radou právně mylně posuzován za přečin proti cti a vážnosti stavu. V tomto směru jest vycházeti ze skutkových zjištění kárného nálezu, jichž správnost odvolání nepopírá, a podle nichž obviněný manželku dne 1. května a 19. července 1929 ztýral, tak že utrpěla lehké zranění, a proti ní pro-